



Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-560/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Ani Lazić, u pravnoj stvari tužitelja Stanislauša Kanižića, OIB 38622940757, Varaždin Breg, Mali Vrh 14, zastupan po punomoćniku Danijelu Trubiću, odvjetniku iz Varaždina, Stanka Vraza 15, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb OIB: 14036333877 iz Zagreba, Slavonska avenija 6., zastupan punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, Maksimirska 81, radi utvrđenja ništetnosti i isplate nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 7. srpnja 2026., u prisutnosti tužitelja Stanislauša Kanižića i punomoćnika tužitelja Danijela Trubića, odvjetnika iz Varaždina, te objave presude 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 136-31/2008 od 5. veljače 2008. sklopljenog između HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. Zagreb kao prednika tuženika, odnosno Addiko bank d.d. Zagreb 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 i tužitelja Stanislauša Kanižića OIB 38622940757, Varaždin Breg, Mali Vrh 14, koji Ugovor je dana 6. veljače 2008. solemniziran kod javne bilježnice Jagode Vajdić-Sevšek iz Varaždina pod brojem OV-1737/08, u dijelu koji glasi:

Članak 5. Troškovi

„Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50 % (jedan zarez pedeset posto) iznosa kredita.”

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, da tužitelju Stanislaušu Kanižiću, OIB 38622940757, Varaždin Breg, Mali Vrh 14, isplati iznos od 218,23 EUR (slovima: dvjesto osamnaest eura i dvadeset i tri centa) s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na predmetni iznos od 8. veljače 2008. pa do isplate i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne

kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, da tužitelju Stanislausu Kanižiću, OIB 38622940757, Varaždin Breg, Mali Vrh 14, nadoknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 317,89 EUR (tristo sedamnaest eura i osamdeset devet centi) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od 22. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa prednikom tuženika Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb kao kreditorom dana 5. veljače 2008. sklopio Ugovor o kreditu broj 136-31/2008 solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić Sevšek dana 6. veljače 2008. pod posl. brojem OV-1737/08, kojim je tuženik tužitelju stavio na raspolaganje potrošački kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 24.284,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važećem na dan korištenja kredita. U konkretnom slučaju navodi da se radilo o potrošačkom kreditu u svrhu kupnje novog motornog vozila, a tužitelj je u cijelosti i konačno otplatio predmetni kredit 24. 4. 2014. Dana 7. veljače 2008. tuženik je tužitelju prilikom isplate naznačenog kredita obračunao i naplatio naknadu na ime troškova obrade kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % od iznosa kredita, tzv. ulaznu naknadu u jednokratnom iznosu od 364,26 CHF, odnosno 1.644,27 kn, dakle 218,23 EUR. Glede sporne odredbe izu čl. 5 st. 2. Ugovora navodi da se radi o tipskoj odredbi koju je tuženik prethodno formulirao i unio u tekst ugovora, a o kojoj tužitelj nije mogao pregovarati. Predmetnom odredbom nije određena svrha naknade, koje troškove ona obuhvaća, niti ista ima podlogu u eventualnim stvarnim troškovima tuženika povezanim sa sastavljanjem ugovora o kreditu s obzirom da je određena u postotnom iznosu od iznosa kredita te se radi o odredbi koja je očito prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posebice imajući u vidu da je predmetna naknada iznosila 1,50 % od iznosa kredita tako da je u konkretnom slučaju tužitelj na ime tzv. ulazne naknade platio tuženiku iznos od 1.644,27 kn, odnosno 218,23 EUR, što je u tom trenutku predstavljalo iznos veći od cijelog anuiteta kredita. Ističe da se navedena

odredba temeljem čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 s izmjenama i dopunama) smatra nepoštenom i protivnom načelu savjesnosti i poštenja u obveznim odnosima, pa je shodno tome odredba članka 5. st. 2. Ugovora o kreditu temeljem odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima ništetna. Tužitelj ukazuje na činjenicu kako u Ugovoru nije jasno i određeno navedena svrha ni struktura naknade, niti je tužitelj o spornoj odredbi mogao pregovarati. Ističe kako je tuženik kao banka jača ugovorna strana koja je prilikom korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplatila tužitelju čak 1,50 % od iznosa kredita, pa naznačena odredba sadržana u članku 5. Ugovora doista uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja i slijedom gore naznačenih odredaba ZZP-a ukazuje se nepoštenom i ništetnom. S obzirom na to da je tuženik stekao bez osnove iznos od 218,23 EUR tužitelj tužbom traži povrat ovog iznosa zajedno sa zateznom kamatom.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Naveo je da nije sporno da je dana 5. veljače 2008. s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu broj 136-31/2008 te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada 7. veljače 2008. u iznosu označenom u tužbi. Tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 1,50 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 5. st. 2 Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Navodi da sporna odredba ne samo da je razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz iste te daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 % (ugovorna transparentnost). Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Navodi da su troškovi obrade kredita jasno definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Smatra da takvu naknadu tuženik ima pravo naplaćivati, te da je cijena te naknade uključena u definiciju efektivne kamatne stope. Navodi da je nesporno da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Navodi da je nejasno zbog čega bi navedena odredba bila nepoštena, te da bi ugovaranjem iste došlo do neravnoteže u pravima i obvezama stranka, da se radi o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena već kod isplate kredita i da je tužitelj toga bio svjestan. Osim toga da je Zakonom o zaštiti potrošača propisano da je nepoštena odredba koja uzrokuje značajnu neravnotežu. Vezano za navode da naknada ne sadrži informaciju o tome od čega se sastoje troškovi koji naknadu određuju, tuženik u vrijeme sklapanja ugovora kao kreditna institucija nije imao takvu obvezu, a nema je ni danas. Navodi da

je sud EU presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora. Radi svega navedenog, zahtjev tužitelja smatra neosnovanim te prigovara i postavljenom zahtjevu za naplatu zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade do isplate. Ističe i prigovor zastare.

3. U podnesku 10. prosinca 2025. tužitelj se očitovao na odgovor na tužbu te naveo kako tuženik osporava osnovu, no ne i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe kako je sukladno čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Upravo je na okolnost utvrđenja da su odredbe Ugovora kojima je tuženik pozvao tužitelja na platež naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % nepoštene i ništetne, predloženo da sud sasluša tužitelja kao stranku u svrhu dokazivanja. Navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % tipska odredba, prethodno formulirana po pravnom predniku tuženika i unesena u tekst Ugovora o kreditu br.136-31/2008 od 05. veljače 2008. te tužitelj ni na koji način nije mogao o istoj pregovarati, niti u pogledu visine, a niti u pogledu usluga koje bi eventualno bile pružane za naznačenu naknadu, odnosno tužitelju prilikom sklapanja Ugovora nije uopće objašnjena i predložena struktura troškova ulazne naknade, pa slijedom navedenog, niti je bila jasna, niti je bila razumljiva, a niti je tužitelj mogao istu određivati. Dakle, odredbom čl. 5. st. 2. Ugovora uopće nije određena svrha naknade, koje troškove ona obuhvaća, niti ista ima podlogu u eventualnim stvarnim troškovima tuženika povezanim sa sastavljanjem ugovora o kreditu s obzirom da je određena u postotnom iznosu od iznosa kredita. Stoga ističe kako sporne ugovorne odredbe uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja te su nepoštene i ništetne u smislu odredbe čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07 s izmjenama i dopunama; dalje ZPP), budući se o istima nije pojedinačno pregovaralo te su bile unaprijed formulirane, dok je na tuženiku teret dokaza o suprotnome.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao svu dokumentaciju u spisu predmeta i to presliku Ugovora o kreditu broj 136-31/2008, od 26. veljače 2007. sa potvrdom o solemnizaciji, presliku efektivne kamatne stope, presliku otplatnog plana od 5. veljače 2008., obavijest o otplaćenom kreditu, te je saslušan tužitelj Stanislaus Kanižić.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita i isplata radi stjecanja bez osnove radi ništetne odredbe ugovora.

7. Nesporno je između stranaka da je tužitelj s prednikom tuženika Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb 5. veljača 2008. sklopio Ugovor o kreditu broj 136-31/2008, i to tužitelj kao korisnik kredita, a prednik tuženika kao kreditor, s tim da je taj ugovor 6. veljače 2008. solemniziran kod javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina, pod brojem OV-1737/08. Nesporno je da je tužitelj tuženiku na ime sporne ugovorne odredbe platio iznos od 218,23 EUR.

8. Sporno je među strankama da li je potraživanje tužitelja zastarjelo, da li je sporna odredba ugovora ništetna te da li tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenog iznosa zbog ništetne odredbe ugovora, a sporan je i zatraženi tijek kamata.

9. Odredbom čl. 74. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07) propisano je da Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Nadalje, prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. U svom iskazu tužitelj Stanislaus Kanižić naveo je da je predmetni ugovor o kreditu sklopio radi kupnje automobila za osobne potrebe i to tako što su ga u auto kući Meteor u Knegincu uputili u Hypo banku jer da s njima posluju, pa je i otišao u tu banku gdje mu je rečeno da za takvu vrstu kredita daju kredit vezan uz CHF, te je takav kredit i prihvatio. Naveo je da od 1998. radi kao pravosudni policajac sve do danas i nije nikada imao obrt ili obavljao neku drugu poslovnu djelatnost da bi u tu svrhu trebao automobil. To mu je bio prvi ugovor o kreditu u životu. Ugovor je prije potpisivanja pročitao letimično, a pri tom mu nitko nije ništa posebno objasnio, naročito ne o kojem iznosu naknade za obradu kredita se radi, niti mu je predložen cjenik, niti mu je objašnjeno čemu služi ta naknada koja se naplaćuje po čl. 5. Naveo je da je odredbu iz čl. 5. možda i uočio no nije mu posebno skretana pažnja na taj članak te mu ta odredba nije niti sada kada mu se pročita jasna jer nije naznačen konkretan iznos naknade koji se naplaćuje, te da nije mogao ni tada, a ne može ga niti sada izračunati, niti mu ga je itko drugi izračunao kod sklapanja kredita.

11. Sud je iskaz tužitelja u cijelosti našao vjerodostojnim jer je isti iskazivao izravno, dosljedno i životno. Iz iskaza upravo proizlazi da se u konkretnom slučaju radilo o potrošačkom kreditu, te da tužitelj nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora niti su mu iste posebno pojašnjavane.

12. Iz dostavljene potvrde koju je tužitelj priložio uz tužbu, a koju potvrdu je izdao tuženik vidljivo je da je tužitelju 7. veljače 2008. naplaćena naknada po kreditnoj partiji broj 136-31/2008 u iznosu 1.644,27 kn.

13. Razmatrajući predmetni ugovor o kreditu, sud je našao da se radi o potrošačkom ugovoru. Naime, iz dostavljenog ugovora i to iz čl. 2. istog vidljivo je da banka odobrava korisniku kredita potrošački kredit, zatim da je isti sklopio tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika kao davatelj kredita radi kupnje motornog vozila kojim je prednik tuženika stavio na raspolaganje tuženiku iznos od 24.284,00 CHF, a korisnik – tužitelj se isti obvezao vratiti zajedno sa redovnom kamatom po stopi od 5,60% godišnje (čl. 3.), u roku od 7 godina (čl. 4.), te ostale odredbe ugovora ne upućuju na nikakvo drugo svojstvo tužitelja u smislu da se istom kredit odobrava radi poduzimanja bilo kakve profesionalne djelatnosti, za potrebe obrta ili bilo kakvog trgovačkog društva koje bi eventualno isključivalo tužitelja iz pojma postupanja u svojstvu potrošača. Dakle, u svakom slučaju se radi o tužitelju potrošaču i potrošačkom ugovoru.

14. Budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj nije vodio nikakve pregovore s prednikom tuženika oko pojedinih odredbi ugovora, dok istovremeno tuženik nije dokazao da bi se takvi pregovori vodili, a na njemu je sukladno ranije citiranoj odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača teret dokaza da se o pojedinoj odredbi ugovora pregovaralo, predmetni ugovor o kreditu sud ocjenjuje tipskim ugovorom, jednostrano sastavljenom od strane prednika tuženika pri čemu tužitelj nije imao nikakav utjecaj na sadržaj istog, već je isti mogao prihvatiti ili ne prihvatiti.

15. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe članka 5. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za obradu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Prednik tuženika je na opisani način sklapanjem ugovora koji sadrži unaprijed sastavljene odredbe o kojima nije pregovarao sa tužiteljem postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom članka 96. stavka 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i

obvezama korisnika kredita tužitelja kao potrošača u odnosu na tuženika. Tuženik nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita te je sud utvrdio da odredba nije jasna i lako razumljiva, te za koju svrhu je ugovorena predmetna naknada. Takvim postupanjem tuženik je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema članku 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba članka 5. točka 2. predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi članka 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a. Prema odredbi članka 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužitelj osnovano potražuje, kao posljedicu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi, navedeni iznos, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu.

16. Slijedom navedenog sud je ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu kao i shodno tome temeljem čl. 323. st. 1. ZOO zatraženu isplatu od strane tuženika stečenog iznosa od 218,23 eur s osnova naknade za obradu kredita naplaćenu dana 7. veljače 2008.

17. Naime, odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Na dosuđeni iznos stečen bez osnove temeljem ništetne odredbe ugovora tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate, po njegovom zahtjevu, od dana nakon što je izvršio uplatu naknade za obradu kredita po ništetnoj odredbi, odnosno od 8. veljače 2008., i to sukladno odredbi članka 1115. ZOO, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka inicirala stavljanjem iste u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužitelja kao protivne ugovorne strane na njihov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonskih zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude. Stopa zakonske zatezne kamate precizirana je sukladno odredbi članka 29. st. 2. ZOO i njezinim izmjenama u pojedinim razdobljima.

18. U pogledu prigovora zastare koji je tuženik istaknuo upućuje se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja

2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ovdje spornih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i za prijevremenu otplatu kredita, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO po tim osnovama tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke.

19. Odluka o trošku temelji se na odredbi iz članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a. Kako je tužitelj u sporu u cijelosti uspjela sud joj je priznao trošak sastava tužbe u zatraženom iznosu od 62,50 eur sukladno tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023 - dalje Tarifa), trošak sastava podneska od 10. prosinca 2025. kojim se očituje na odgovor na tužbu u zatraženom iznosu od 62,50 eur sukladno tbr. 8. st. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištima 31. ožujka 2026. i 3. srpnja 2026. u zatraženim iznosima od po 62,50 eur za svako ročište sukladno tbr. 9. st. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu za objavu u zatraženom iznosu od 31,25 eur sukladno tbr. 9. st. 3. i 46. Tarife, trošak sudske pristojbe na tužbu u zatraženom iznosu od 6,64 eur koji iznos je tužitelj podmirio prilikom podnošenja tužbe sukladno tbr. 1. st. 1. Tarife sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 53/19, 92/21 i 37/23, dalje: Tarifa sudskih pristojbi) i čl. 7. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/18, 51/23, dalje: ZOSP), te trošak sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 30,00 eur sukladno tbr. 2. st. 2. Tarife. Ukupno je tužitelju priznat trošak u iznosu od 317,89 eur. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 22. srpnja 2026.

Sutkinja
Ana Lazić

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Presuda kojom se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a, osim zbog povrede iz članka 354. stavak 2. točka 3. ZPP-a (članak 467. stavak 1. ZPP-a). Žalba se podnosi ovome sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud. U postupku u sporovima male vrijednosti žalba protiv presude ne odgađa ovrhu (članak 467.a ZPP-a). Rokovi za žalbu ne teku od 1. do 15. kolovoza.

Dostaviti:

1. Tužitelj po punomoćniku Danijelu Trubiću, odvjetniku iz Varaždina, Ulica Stanka Vraza 15
2. Tuženik po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Odvjetničkog ureda Hrvoje Matić iz Zagreba, Maksimirska 81

Broj zapisa: **9-3088b-19466**

Kontrolni broj: **018f3-6b48e-48e50**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.